Ehdotus neuvoston puitepäätökseksi terrorismin torjumisesta

(2001/C 332 E/17)

KOM(2001) 521 lopull. — 2001/0217(CNS)

(Komission esittämä 19 päivänä syyskuuta 2001)

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 29 artiklan, 31 artiklan e alakohdan ja 34 artiklan 2 kohdan b alakohdan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Terrorismi on yksi ihmisarvon, vapauden, demokratian, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien kunnioittamisen ja oikeusvaltion periaatteiden vakavimmista loukkauksista – periaatteiden, joille Euroopan unioni rakentuu ja jotka ovat yhteisiä kaikille jäsenvaltioille.

(2) Kaikki jäsenvaltiot tai jotkin niistä ovat sopimuspuolia useissa terrorismia koskevissa yleissopimuksissa. Eurooppalaisessa yleissopimuksessa terrorismin vastustamisesta ([1]) 27 päivältä tammikuuta 1977 vahvistetaan, ettei terroritekoja voida pitää poliittisina rikoksina tai poliittisiin rikoksiin liittyvinä rikoksina tai poliittisista vaikuttimista tehtyinä rikoksina. Kyseinen yleissopimus oli aiheena suosituksessa 1170 (1991), jonka pysyvä komitea on antanut Euroopan neuvoston parlamentaarisen yleiskokouksen puolesta 25 päivänä marraskuuta 1991. Yhdistyneet Kansakunnat on tehnyt 15 päivänä joulukuuta 1997 terrorististen pommi-iskujen torjumista koskevan kansainvälisen yleissopimuksen ja 9 päivänä joulukuuta 1999 kansainvälisen terrorismin rahoituksen vastaisen yleissopimuksen.

(3) Euroopan unionin tasolla neuvosto hyväksyi 3 päivänä joulukuuta 1998 neuvoston ja komission toimintasuunnitelman parhaista tavoista panna täytäntöön Amsterdamin sopimuksen määräykset vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan alueen toteuttamisesta ([2]). Terrorismiin viitattiin Tampereella 15 ja 16 päivänä lokakuuta 1999 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmissä ([3]) ja Santa María da Feirassa 19 ja 20 päivänä kesäkuuta 2000 kokoontuneen Eurooppa-neuvoston päätelmissä ([3]). Se mainittiin myös komission neuvostolle ja Euroopan parlamentille osoittamassa tiedonannossa Tulostaulu vapauteen, turvallisuuteen ja oikeuteen perustuvan alueen toteutumisen seuraamiseksi Euroopan unionissa: puolivuotispäivitys (vuoden 2000 jälkipuolisko) ([4]). Neuvoston epävirallisessa kokouksessa 14 päivänä lokakuuta 1995 hyväksytyssä La Gomeran julistuksessa vahvistettiin, että terrorismi on uhka demokratialle, ihmisoikeuksien toteutumiselle sekä talous- ja yhteiskuntakehitykselle.

(4) Johtavat teollisuusmaat (G7) ja Venäjä asettuivat kannattamaan 25:tä terrorismin torjuntakeinoa Pariisissa 30 päivänä heinäkuuta 1996 pitämässään kokouksessa.

(5) Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella Euroopan poliisiviraston perustamisesta tehdyn yleissopimuksen (Europol-yleissopimuksen) ([5]) 2 artiklassa viitataan jäsenvaltioiden viranomaisten tehokkuuden ja yhteistyön parantamiseen terrorismin estämisessä ja torjumisessa.

(6) Muita Euroopan unionin toteuttamia terrorisminvastaisia toimenpiteitä ovat henkeen, ruumiilliseen koskemattomuuteen, henkilökohtaiseen vapauteen tai omaisuuteen kohdistuvan terroritoiminnan yhteydessä suoritettujen rikosten tai sellaisiksi epäiltyjen tekojen käsittelyn antamisesta Europolin tehtäväksi 3 päivänä joulukuuta 1998 tehty neuvoston päätös ([6]); yhteinen toiminta 96/610/YOS 15 päivältä lokakuuta 1996, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella hakemiston laatimisesta ja ylläpitämisestä terrorisminvastaisen toiminnan erityisvalmiuksista ja -taidoista sekä erityisasiantuntemuksesta Euroopan unionin jäsenvaltioiden terrorisminvastaisen yhteistyön helpottamiseksi ([7]); yhteinen toiminta 98/428/YOS 29 päivältä kesäkuuta 1998, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella Euroopan oikeudellisen verkoston perustamisesta ([8]) terroritekoihin liittyvien kysymysten käsittelyä varten (erityisesti 2 artikla); yhteinen toiminta 98/733/YOS 21 päivältä joulukuuta 1998, jonka neuvosto on hyväksynyt Euroopan unionista tehdyn sopimuksen K.3 artiklan perusteella rikollisjärjestöön osallistumisen kriminalisoinnista Euroopan unionin jäsenvaltioissa ([9]); ja 9 päivänä joulukuuta 1999 annettu neuvoston suositus yhteistyöstä terroristiryhmien rahoituksen estämiseksi ([10]).

([1]) ETS N:o 90.

([2]) EYVL C 19, 23.1.1999, s. 1.

([3]) http://ue.eu.int/en/Info/eurocouncil/index.htm

([4]) KOM(2000) 782 lopullinen.

([5]) EYVL C 316, 27.11.1995, s. 1.

([6]) EYVL C 26, 30.1.1999, s. 22.

([7]) EYVL L 273, 25.10.1996.

([8]) EYVL L 191, 7.7.1998, s. 4.

([9]) EYVL L 351, 29.12.1998, s. 1.

([10]) EYVL C 373, 23.12.1999, s. 1.

(7) Kansainväliset järjestöt, erityisesti Yhdistyneet Kansakunnat ja Euroopan neuvosto, ovat tehneet alalla merkittävää työtä, jota on täydennettävä lainsäädännön lähentämiseksi Euroopan unionin sisällä. Terrorismin luonteen perusteellinen muuttuminen, terrorismin torjumisessa käytettyjen oikeudellisen ja poliisiyhteistyön perinteisten muotojen riittämättömyys sekä lainsäädännön aukot vaativat uusia toimenpiteitä; erityisesti on vahvistettava rikostunnusmerkistöjä ja seuraamuksia koskevat vähimmäissäännöt terrorismin alalla.

(8) Koska jäsenvaltiot eivät yksinään pysty riittävän hyvin saavuttamaan näitä ehdotetun toiminnan tavoitteita, jotka niihin liittyvän vastavuoroisuusedellytyksen takia voidaan saavuttaa paremmin unionin tasolla, Euroopan unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 2 artiklassa mainitun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti ja EY:n perustamissopimuksen 5 artiklassa esitetyllä tavalla. Viimeksi mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä puitepäätöksessä ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.

(9) Olisi toteutettava toimenpiteitä, joita ei sovelleta ainoastaan jäsenvaltioissa tehtyihin terroritekoihin vaan myös sellaisiin, jotka muilla tavoin koskettavat jäsenvaltioita. Poliisiyhteistyö ja oikeudellinen yhteistyö ovat oikeita keinoja torjua terrorismia sekä unionissa että kansainvälisellä tasolla, mutta niiden lisäksi voidaan hyväksyä täydentäviä toimia, joiden avulla voidaan tehostaa terroritekojen torjumista ja varmistaa unionin ulkosuhteiden johdonmukaisuus.

(10) On välttämätöntä, että terrorismin tunnusmerkistöjen määritelmä on sama kaikissa jäsenvaltioissa, myös terroristiryhmiin liittyvien rikosten osalta. Toisaalta rikokset tehneille tai niistä vastuussa oleville luonnollisille henkilöille ja oikeushenkilöille on vahvistettava rangaistukset ja seuraamukset, jotka ovat suhteessa tehtyjen rikosten vakavuuteen.

(11) Olosuhteet on katsottava raskauttaviksi, jos terroriteko on tehty erityistä säälimättömyyttä osoittaen taikka jos se koskettaa erittäin monia ihmisiä tai on luonteeltaan erityisen vakava ja suunnitelmallinen, tai jos se kohdistuu henkilöihin, jotka joutuvat terroritekojen kohteeksi edustuksellisen asemansa vuoksi, kansainvälistä suojelua nauttivat henkilöt mukaan luettuina, tai täytäntöönpano- tai lainsäädäntövallan edustajina tai terroristeihin liittyvän työnsä vuoksi.

(12) Olosuhteet on katsottava lieventäviksi, jos terroristit sanoutuvat irti terrorismista ja antavat hallinto- tai oikeusviranomaisille merkittäviä tietoja, jotka auttavat viranomaisia terrorismin torjunnassa.

(13) On vahvistettava oikeudenkäyttöä koskevat säännöt syytteeseenpanon varmistamiseksi.

(14) Rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista koskeva eurooppalainen yleissopimus 13 päivältä joulukuuta 1957 otetaan huomioon syytteeseenpanon helpottamiseksi silloin, kun rikos tehdään jäsenvaltiossa, joka ei luovuta omia kansalaisiaan.

(15) Jäsenvaltioiden olisi annettava toisilleen mahdollisimman laajaa keskinäistä oikeusapua yhteistyön parantamiseksi ja noudatettava tietosuojasääntöjä, erityisesti 28 päivänä tammikuuta 1981 tehtyä yleissopimusta yksilöiden suojelusta henkilötietojen automaattisessa tietojenkäsittelyssä ([1]). Tietojen vaihtamista varten olisi perustettava yhteysviranomaisia tai hyödynnettävä jo käytössä olevia yhteistyöjärjestelyjä tarkoituksenmukaisella tavalla.

(16) Tietyntyyppisten terroritekojen, kuten uhkailun ja kiristyksen uhrit voivat olla varsin vaikeassa asemassa. Kunkin jäsenvaltion onkin varmistettava, etteivät rikokseen liittyvät tutkimukset tai syytetoimet ole riippuvaisia tällaisen rikoksen kohteena olevan henkilön tekemästä ilmoituksesta tai tämän nostamasta syytteestä.

(17) Tässä puitepäätöksessä kunnioitetaan perusoikeuksia ja noudatetaan erityisesti Euroopan unionin perusoikeuskirjassa ja erityisesti sen VI luvussa tunnustettuja periaatteita,

ON PÄÄTTÄNYT SEURAAVAA:

1 artikla

Tarkoitus

Tämän puitepäätöksen tarkoituksena on vahvistaa vähimmäissäännöt, jotka koskevat rikostunnusmerkistöjä sekä terroriteot tehneille tai niistä vastuussa oleville luonnollisille henkilöille ja oikeushenkilöille langetettavia seuraamuksia ja jotka ovat suhteessa tehtyjen rikosten vakavuuteen.

2 artikla

Soveltamisala

Tätä puitepäätöstä sovelletaan terroritekoihin, jotka on

a) tehty tai valmisteltu kokonaan tai osittain jossakin jäsenvaltiossa, tai

b) tehnyt jonkin jäsenvaltion kansalainen, tai

([1]) ETS N:o 108.

c) tehty johonkin jäsenvaltioon sijoittautuneen oikeushenkilön hyväksi, tai

d) tehty jonkin jäsenvaltion instituutioita tai kansalaisia vastaan.

3 artikla

Terroriteot

1. Kukin jäsenvaltio toteuttaa tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että rangaistusta langetettaessa seuraavat sen kansallisessa lainsäädännössä määritellyt, yksittäisen henkilön tai ryhmän yhtä tai useampaa maata, niiden instituutioita tai kansalaisia vastaan tahallisesti tekemät rikokset, joiden tarkoituksena on pelotella niitä ja vakavalla tavalla horjuttaa maan poliittisia, taloudellisia ja yhteiskunnallisia rakenteita taikka tuhota ne, katsotaan terroriteoiksi:

a) murha,

b) ruumiinvamman tuottaminen,

c) ihmisryöstö tai panttivangin ottaminen,

d) kiristys,

e) varkaus tai ryöstö,

f) valtion laitosten, julkisten liikennevälineiden, julkisia palveluja tuottavien laitosten, julkisten paikkojen ja omaisuuden laiton haltuunotto tai vahingoittaminen,

g) aseiden tai räjähteiden valmistus, hallussapito, hankinta, kuljetus tai toimitus,

h) saastuttavien aineiden vapauttaminen taikka tulipalojen, räjähdysten tai tulvien aiheuttaminen niin, että siitä aiheutuu vaaraa ihmisille, omaisuudelle, eläimille tai ympäristölle,

i) veden- tai sähkönjakelun tai muun perusluonteisen voimavaran saannin häirintä tai keskeytys,

j) hyökkäykset tietojärjestelmää häiritsemällä,

k) uhkaus tehdä jokin edellä lueteltu rikos,

l) terroristiryhmän johtaminen,

m) terroristiryhmän tukeminen, kannattaminen tai toimintaan osallistuminen.

2. Tätä puitepäätöstä sovellettaessa ”terroristiryhmällä” tarkoitetaan rakenteeltaan jäsentynyttä, pidemmän ajan kuluessa muodostettua järjestöä, joka koostuu useammasta kuin kahdesta henkilöstä, jotka toimivat yhdessä 1 kohdan a–k alakohdassa tarkoitettujen terroritekojen tekemiseksi.

4 artikla

Yllyttäminen, avunanto ja yritys

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että terroritekoon yllyttäminen, avunanto sen tekemisessä ja terroriteon yrittäminen ovat rangaistavia tekoja.

5 artikla

Rangaistukset ja seuraamukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 3 ja 4 artiklassa tarkoitetuista terroriteoista ja -menettelyistä määrättävät rangaistukset ovat tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 3 artiklassa tarkoitettujen terroritekojen seuraamuksena langetetaan vapausrangaistus, jonka enimmäiskesto on vähintään seuraava:

a) 3 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettu rikos: kaksikymmentä vuotta,

b) 3 artiklan 1 kohdan l alakohdassa tarkoitettu rikos: viisitoista vuotta,

c) 3 artiklan 1 kohdan c ja g–i alakohdassa tarkoitetut rikokset: kymmenen vuotta,

d) 3 artiklan 1 kohdan m alakohdassa tarkoitettu rikos: seitsemän vuotta,

e) 3 artiklan 1 kohdan f ja j alakohdassa tarkoitetut rikokset: viisi vuotta,

f) 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu rikos: neljä vuotta,

g) 3 artiklan 1 kohdan d, e ja k alakohdassa tarkoitetut rikokset: kaksi vuotta.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 3 ja 4 artiklassa tarkoitetuista terroriteoista ja -menettelyistä voidaan määrätä liitännäisiä tai vaihtoehtoisia seuraamuksia, joista esimerkkejä ovat yhteiskuntapalvelu, tiettyjen kansalaisoikeuksien tai poliittisten oikeuksien rajoittaminen tai koko tuomion tai sen osan julkaiseminen.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 3 ja 4 artiklassa tarkoitetuista terroriteoista ja -menettelyistä voidaan määrätä myös sakkoa.

6 artikla

Raskauttavat olosuhteet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, sanotun kuitenkaan rajoittamatta sen soveltamista, mitä niiden kansallisessa lainsäädännössä säädetään muista raskauttavista olosuhteista, että 5 artiklassa tarkoitettuja rangaistuksia ja seuraamuksia voidaan koventaa, jos terroriteko:

a) on tehty erityistä säälimättömyyttä osoittaen, tai

b) koskettaa erittäin monia ihmisiä tai on luonteeltaan erityisen vakava ja suunnitelmallinen, tai

c) jos sen kohteena ovat valtion päämiehet, hallituksen ministerit, muut kansainvälistä suojelua nauttivat henkilöt, vaaleilla valitut kansanedustuslaitosten jäsenet, alue- tai paikallishallinnon edustajat, tuomarit, rauhantuomarit, oikeus- tai vankilaviranomaiset tai poliisivoimat.

7 artikla

Lieventävät olosuhteet

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 5 artiklassa tarkoitettuja rangaistuksia ja seuraamuksia voidaan lieventää, jos rikoksen tekijä

a) sanoutuu irti terroritoiminnasta ja

b) antaa hallinto- tai oikeusviranomaisille tietoja, joiden avulla nämä voivat

i) estää rikoksen vaikutukset tai lieventää niitä,

ii) tunnistaa tai tuoda oikeuden eteen muut rikoksentekijät,

iii) löytää todisteita, tai

iv) estää uudet terroriteot.

8 artikla

Oikeushenkilöiden vastuu

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että oikeushenkilöt voidaan saattaa vastuuseen 3 ja 4 artiklassa tarkoitetuista terroriteoista ja -menettelyistä, joihin on oikeushenkilön hyväksi syyllistynyt joko yksin tai oikeushenkilön toimielimen jäsenenä toimien henkilö, jonka johtava asema oikeushenkilössä perustuu

a) valtuuksiin edustaa oikeushenkilöä, tai

b) valtuuksiin tehdä päätöksiä oikeushenkilön puolesta, tai

c) valtuuksiin harjoittaa valvontaa oikeushenkilössä.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen tilanteiden lisäksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että oikeushenkilö voidaan saattaa vastuuseen, jos 1 kohdassa tarkoitettu henkilö on laiminlyönyt ohjaus- tai valvontatehtävänsä siten, että oikeushenkilön alaisuudessa toimiva henkilö on voinut syyllistyä 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuun terroritekoon tai -menettelyyn oikeushenkilön hyväksi.

3. Mitä 1 ja 2 kohdassa säädetään oikeushenkilön vastuusta ei estä rikosoikeudellisia menettelyjä sellaisia luonnollisia henkilöitä vastaan, jotka syyllistyvät 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuihin terroritekoihin tai -menettelyihin.

9 artikla

Oikeushenkilöihin kohdistuvat seuraamukset

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 8 artiklan 1 kohdan mukaisesti vastuussa olevaksi todetulle oikeushenkilölle voidaan langettaa tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia seuraamuksia, joihin kuuluvat rikosoikeudelliset tai muut sakot ja joihin voi kuulua muita seuraamuksia, kuten

a) oikeuden menettäminen julkisista varoista myönnettäviin etuisuuksiin tai tukiin,

b) väliaikainen tai pysyvä liiketoimintakielto,

c) tuomioistuimen valvontaan asettaminen,

d) tuomioistuimen määräys lopettaa toiminta,

e) rikoksen tekemiseen käytettyjen laitosten sulkeminen väliaikaisesti tai pysyvästi.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 8 artiklan 2 kohdan mukaisesti vastuussa olevaksi todettua oikeushenkilöä voidaan rangaista tehokkain, oikeasuhteisin ja varoittavin seuraamuksin tai toimenpitein.

10 artikla

Lainkäyttövalta

1. Jäsenvaltion on ulotettava lainkäyttövaltansa 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuihin terroritekoihin ja -menettelyihin, jos

a) teko on tehty tai menettelyyn syyllistytty kokonaan tai osittain sen alueella, tai

b) teon on tehnyt tai menettelyyn syyllistynyt sen kansalainen, jolloin kyseisen jäsenvaltion lainsäädännössä voidaan edellyttää, että teko tai menettely on rangaistava myös siinä maassa, jossa se tapahtui, tai

c) teko on tehty tai menettelyyn syyllistytty sellaisen oikeushenkilön hyväksi, jonka kotipaikka on kyseisen jäsenvaltion alueella, tai

d) teko on tehty tai menettelyyn syyllistytty kyseisen jäsenvaltion instituutioita tai kansalaisia vastaan.

2. Jäsenvaltio voi päättää, ettei se sovella 1 kohdan b, c tai d alakohdassa esitettyä lainkäyttövaltaa koskevaa sääntöä tai että se soveltaa sitä vain erityisissä tilanteissa tai olosuhteissa.

3. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava neuvoston pääsihteeristölle ja komissiolle tällaisesta päätöksestä sekä mainittava tarvittaessa ne erityiset tilanteet tai olosuhteet, joissa päätöstä sovelletaan.

11 artikla

Rikoksen johdosta tapahtuva luovuttaminen ja syytteeseenpano

1. Jäsenvaltion, joka ei lainsäädäntönsä nojalla luovuta omia kansalaisiaan, on ulotettava lainkäyttövaltansa 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuihin terroritekoihin ja -menettelyihin, joihin sen omat kansalaiset ovat syyllistyneet toisen jäsenvaltion alueella tai toisen jäsenvaltion instituutioita tai kansalaisia vastaan.

2. Jos jonkin jäsenvaltion kansalaisen väitetään syyllistyneen 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuun terroritekoon tai -menettelyyn toisessa jäsenvaltiossa, eikä ensiksi mainittu jäsenvaltio luovuta häntä kyseiseen toiseen jäsenvaltioon yksinomaan tämän kansalaisuuden perusteella, sen on saatettava asia omien toimivaltaisten viranomaistensa käsiteltäväksi tarvittaessa syytteeseen panemista varten.

Syytteeseenpanon toteutumiseksi on jäsenvaltion, jossa tekoon tai menettelyyn on syyllistytty, toimitettava kyseisen toisen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille kaikki asiaankuuluvat asiakirjat, tiedot ja todistuskappaleet 13 päivänä joulukuuta 1957 tehdyn, rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen 6 artiklan 2 kohdassa määrättyjen menettelyjen mukaisesti. Luovutuspyynnön esittäneelle jäsenvaltiolle on ilmoitettava syytteeseenpanosta ja oikeuskäsittelyn tuloksesta.

3. Tässä artiklassa jäsenvaltion "kansalaisella" tarkoitetaan asianomaisen jäsenvaltion rikoksen johdosta tapahtuvaa luovuttamista koskevan eurooppalaisen yleissopimuksen 6 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan nojalla mahdollisesti antamassa ilmoituksessa tarkoitettuja henkilöitä.

12 artikla

Jäsenvaltioiden yhteistyö

1. Jäsenvaltioiden on sovellettavien yleissopimusten sekä monen- tai kahdenvälisten sopimusten tai järjestelyjen mukaisesti annettava toisilleen mahdollisimman laajaa keskinäistä oikeusapua 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuihin terroritekoihin tai -menettelyihin liittyvissä menettelyissä.

2. Jos tällaiset rikokset kuuluvat usean jäsenvaltion lainkäyttövaltaan, niiden on neuvoteltava keskenään toiminnan yhteensovittamisesta syytetoimien tehokkuuden varmistamiseksi. Niiden on hyödynnettävä oikeudellista yhteistyötä ja muita järjestelyjä täysimääräisesti.

13 artikla

Tietojenvaihto

1. Kukin jäsenvaltio nimeää jäsenvaltioiden tämän puitepäätöksen soveltamiseksi käymää tietojenvaihtoa ja muita yhteyksiä varten yhteysviranomaisen, joka voi olla jo olemassa tai joka perustetaan tätä tarkoitusta varten.

2. Kukin jäsenvaltio ilmoittaa neuvoston pääsihteeristölle ja komissiolle 1 kohdassa tarkoitetun yhteysviranomaisensa nimen. Pääsihteeristö ilmoittaa tiedon muille jäsenvaltioille.

3. Jos jäsenvaltiolla on tietoja suunnitteilla olevasta, toista jäsenvaltiota koskettavasta terroriteosta, sen on toimitettava ne kyseiselle jäsenvaltiolle. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua yhteysviranomaista voidaan käyttää tähän tarkoitukseen.

14 artikla

Uhrien suojelu ja auttaminen

Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, etteivät sen lainkäyttövaltaan kuuluviin terroritekoihin liittyvät tutkimukset tai syytetoimet ole riippuvaisia rikoksen uhrin tekemästä ilmoituksesta tai tämän nostamasta syytteestä, ainakaan niissä tapauksissa, joissa sovelletaan 8 artiklan 1 kohdan a alakohtaa.

15 artikla

Täytäntöönpano ja kertomukset

Jäsenvaltioiden on toteutettava tämän puitepäätöksen noudattamisen edellyttämät toimenpiteet 31 päivään joulukuuta 2002 mennessä.

Niiden on toimitettava neuvoston pääsihteeristölle ja komissiolle kaikkien antamiensa säädösten tekstit sekä tiedot kaikista toimenpiteistä, jotka ne toteuttavat tämän puitepäätöksen noudattamiseksi.

Niiden perusteella komissio toimittaa Euroopan parlamentille ja neuvostolle 31 päivään joulukuuta 2003 mennessä kertomuksen tämän puitepäätöksen täytäntöönpanosta sekä tarvittaessa säädösehdotuksia.

Neuvosto arvioi, missä määrin jäsenvaltiot ovat noudattaneet tätä puitepäätöstä.

16 artikla

Voimaantulo

Tämä puitepäätös tulee voimaan kolmantena päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.